

Ημέρα ευθύνης για τους ψηφοφόρους, αλλά κυρίως για τα πολιτικά κόμματα, τα οποία από το βράδυ των εκλογών θα κληθούν να διαχειριστούν τη λαϊκή ετυμηγορία ώστε σε περίπτωση μη αυτοδυναμίας να σχηματιστεί άμεσα βιώσιμη κυβέρνηση, είναι η σημερινή, καθώς η χώρα δεν έχει την πολυτέλεια της μακράς πολιτικής αστάθειας εν μέσω της συνεχιζόμενης οικονομικής κρίσης.

Το ακριβές πολιτικό τοπίο, όπως διαμορφώνεται από την ψήφο των πολιτών, θα χαρτογραφηθεί με την ανακοίνωση των εκλογικών αποτελεσμάτων. Ομως, μετριοπαθή στελέχη της Ιπποκράτους και της Συγγρού, που δεν κινούνται με λογικές «κομματικού πατριωτισμού», και έχουν γνώση των συσχετισμών και των τάσεων ανά την επικράτεια συγκλίνουν σε ορισμένες βασικές παραδοχές:

Η Ν.Δ. θα είναι πρώτο κόμμα, αλλά με ποσοστά αρκετά μακριά από τον πήχυ της αυτοδυναμίας.

Το ΠΑΣΟΚ θα υποστεί σημαντικότατη συρρίκνωση των δυνάμεών του, σε σχέση με το 2009.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε θέση, όχι μόνο να αμφισβητήσει την ηγεμονία του ΚΚΕ στον χώρο της Αριστεράς, αλλά και να αποτελέσει τη μεγάλη έκπληξη των εκλογών, παρότι το κόμμα της κ. Αλέκας Παπαρήγα μπορεί να υπερβεί σε ποσοστό το 10%.

Οι Ανεξάρτητοι Έλληνες και η ΔΗΜΑΡ περνούν με άνεση το όριο του 3%, που διασφαλίζει την είσοδο στην επόμενη Βουλή, ενώ τον ίδιο στόχο φαίνεται να επιτυγχάνει και η Χρυσή Αυγή, δημιουργώντας νέα δεδομένα στο ελληνικό Κοινοβούλιο.

Ο ΛΑΟΣ, η ΔΗΣΥ, η Δράση, καθώς και οι Οικολόγοι Πράσινοι, διατηρούν, άλλος περισσότερο, άλλος λιγότερο, βάσιμες ελπίδες εισόδου στη Βουλή.

Τα κόμματα του λεγόμενου «φιλοευρωπαϊκού τόξου» δεν είναι βέβαιο ότι αθροιστικά θα υπερβούν το 50%.

Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές, τα κομματικά επιτελεία κάνουν ήδη τους σχεδιασμούς τους για την «επόμενη ημέρα», με κεντρικό πόλο να αποτελεί, εκ των πραγμάτων, το πρώτο κόμμα: Ο αρχηγός του, που θα λάβει πρώτος διερευνητική εντολή από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, θα έχει δύο επιλογές. Είτε να οδηγήσει τη χώρα σε νέες εκλογές εντός μηνός, επιδιώκοντας αυτοτελή πλειοψηφία στη Βουλή, ή να κινηθεί στην κατεύθυνση του σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας κάποιας μορφής. Όμως, η «διέξοδος» των επαναληπτικών εκλογών θα πρέπει να θεωρείται απομακρυσμένη εάν το πρώτο κόμμα κινηθεί σε ποσοστά «καθαρά» κάτω από το 30%. Ωστόσο, υπάρχουν ορισμένοι που εκτιμούν ότι σε αυτή την περίπτωση οι επαναληπτικές εκλογές μπορεί να καταστούν μονόδρομος, επειδή η όποια συμμαχική κυβέρνηση μπορεί να σχηματισθεί, θα θεωρηθεί μη βιώσιμη.

Σε περίπτωση, πάντως, που οι επαναληπτικές εκλογές αποκλειστούν και με απώτατο χρονικό όριο την προσεχή Πέμπτη, οπότε και βάσει του Συντάγματος η εντολή περνάει στον επικεφαλής του δεύτερου σε δύναμη κόμματος, θα συντελεστούν κρίσιμες πολιτικές διεργασίες για τον σχηματισμό κυβέρνησης, με τρεις κεντρικές παραμέτρους: Πρώτον, τις συνιστώσες της κυβέρνησης, το πρόσωπο του πρωθυπουργού και την πιθανή της σύνθεση.

Δεύτερον, την προγραμματική της «ατζέντα», καθώς η επόμενη κυβέρνηση δεν μπορεί να είναι ειδικού σκοπού, όπως η κυβέρνηση Παπαδήμου.

Τρίτον, τη χρονική της διάρκεια, καθώς αποτελεί κοινό τόπο ότι, σε περίπτωση της όποιας μορφής πολιτικής συμφωνίας, η χώρα δεν μπορεί να οδηγηθεί σε λίγους μήνες και πάλι στις κάλπες ευρισκόμενη και πάλι σε οιονεί προεκλογική περίοδο.

Και στα τρία ανωτέρω θέματα, η πρωτοβουλία των κινήσεων θα ανήκει στον νικητή της αναμέτρησης, πιθανότατα στον κ. Αντ. Σαμαρά. Ομως, «κλειδί» για τις εξελίξεις θα είναι το εύρος της διαφοράς που θα υπάρξει μεταξύ Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ. Αλλά και το κατά πόσο, με βάση την αριθμητική των εδρών της νέας Βουλής, η Ν.Δ. θα μπορεί να σχηματίσει κυβέρνηση με δυνάμεις που κινούνται στις παρυφές της, δηλαδή χωρίς τη συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ.

Στην περίπτωση που η διαφορά των δύο μεγάλων κομμάτων είναι μεγάλη, αλλά δεν μπορεί να διαμορφωθεί λύση διακυβέρνησης «κεντροδεξιού τόξου», δεν θα πρέπει να αποκλειστεί το ενδεχόμενο ο κ. Αντ. Σαμαράς να σχηματίσει κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας με την «ανοχή» του ΠΑΣΟΚ, το οποίο έχει ούτως ή άλλως δεσμευθεί ότι θα στηρίξει όλα τα μέτρα που θα συνδέονται με την υλοποίηση της νέας δανειακής σύμβασης. Εναλλακτικό σενάριο είναι ο σχηματισμός κυβέρνησης της Ν.Δ., με συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ, αλλά σε περιφερειακά υπουργεία και όχι με πρωτοκλασάτα στελέχη. Αντιθέτως, εάν η διαφορά μεταξύ Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ είναι μικρή, ενισχύεται σαφώς το σενάριο της συγκυβέρνησης των δύο κομμάτων, ενδεχομένως με τη συμμετοχή και άλλων δυνάμεων.

Η Καθημερινή